

[Gade]

ter med hensyn til, hvor miljøagenturet bedst kan placeres.

Egentlig kunne man synes, det havde været bedre, at vi brugte tiden til at diskutere, hvordan Miljøagenturet skulle udvikles, og hvordan Danmark fik mest ud af det, at vi har fået det placeret, samt hvordan Europa får mest ud af det. Men tilbage til den sag, som vi er samlet om, for det var jo ikke den første.

Vi mener og oplever, at sagen udvikler sig til en lidt grotesk – måske en fordansket – udgave af Marx Brothers. Marx Brothers farer forvirret rundt for at få samling på tingene. De har et projekt. Men indsatsen for at virke overbevisende og ligne en regering, der har check på det hele, er altså tydeligt omvendt proportional med resultatet. Sjældent har en regering kludret så meget og så underholdende i det. Og det understreger for os, at spørgsmålet om placering af et miljøagentur ikke kan bære at blive til det, som det er blevet lanceret som, nemlig storpolitik – for alvor storpolitik.

Sagen har selvfølgelig betydning, og det har den også for hvert enkelt medlem i SF's folketingsgruppe, men den har ikke betydning i den målestok, som regeringens egen håndtering af sagen har lagt op til.

Når vi i SF's gruppe diskuterer spørgsmålet om placeringen, handler det om to placeringer: enten i Roskilde i forbindelse med Danmarks Miljøundersøgelser og Risø m.m., eller i det indre af København.

Derimod er hele gruppen imod, at miljøagenturet placeres som start på Ørestaden. SF har som bekendt stemt imod Ørestaden, og en placering her, hvor man gennem en lov satte en fredningssag ud af spillet, ville være en provokation for netop et miljøagentur.

Jeg understreger det her, fordi det af den skriftlige redegørelse, som miljøministeren har fremlagt over for Miljøudvalget og Forskningsudvalget, fremgår, at også en Ørestads placering har været inde i billedet.

Jeg har bemærket, at det mundtligt er blevet præciseret, at en regeringsbeslutning ikke omfatter Ørestaden som mulighed. Jeg går ud fra, at det er regeringens synspunkt – eller hvad?

Det er vigtigt for SF's folketingsgruppe at få et svar på det, ligesom det er vigtigt at få meldinger om, hvordan man samarbejder med Danmarks Miljøundersøgelser, sikrer ressourcer til Danmarks Miljøundersøgelser og får

maksimalt udbytte på dansk side af, at vi har fået en institution som Miljøagenturet.

Nu kom jeg jo til at efterlyse regeringens synspunkt og stillingtagen – og det står også i mit manuskript her – for det er vel her, et af problemerne ligger begravet – måske det allerstørste, for hvad er det egentlig, regeringen mener?

Af det af den socialdemokratiske ordfører fremsatte forslag om motiveret dagsorden fremgår det, at . . . ja, det kan være svært helt at finde ud af, hvad det er, vi skal tage stilling til, men sagen er vel, at vi skal tage stilling til, at det er regeringens ansvar at træffe beslutningen om agenturets placering.

Hvis man tager det for pålydende, kunne det lyde som en evighedsmaskine, at hvis det blev vedtaget, siger man, det er regeringens ansvar at finde ud af, hvor det skal placeres. Men da vi ved, at regeringen ikke kan finde ud af, hvor det skal placeres, fortsætter historien, så vi kan mødes igen i folketingsalen, og på den måde har vi lavet en politisk evighedsmaskine. Jeg siger det kun for at illustrere, at denne sag altså har mange humoristiske aspekter, og dagsordenen er også med til at understrege det. Men det var nok ikke det, der var meningen med dagsordenen.

Regeringspartiernes mening med dagsordenen er vel nok, at man ved at sige ja til den accepterer Københavnløsningen. Det morsomme er bare her, at det tør regeringen ikke sige eller skrive, for så kan det være, at der er nogle af regeringspartiernes egne medlemmer – måske flere, end der allerede er nu – der stemmer imod.

Dagsordenen er med andre ord sprogligt formuleret, som den er, for at piske nogle genstridige medlemmer af regeringspartiernes folketingsgrupper på plads. Og dermed er vi ved noget af det, som vel både får os til at trække på smilebåndet og vel også får nogle til at sige, at det nu må have en ende, også uden for dette hus.

Jeg skal meddele, at SF ikke vil deltage i dette loppecirkus, som man kunne fristes til at kalde det, hvor f.eks. Venstres formand, som jo er Danmarks største tilhænger af Københavnerløsningen næst efter miljøministeren, altså nu er villig til at stemme for Roskideløsningen for at drille regeringen – bortset fra at det er han altså ikke alligevel, for nu vil han have en Europaskole, og så vil han gerne.